

**«ΟΙ ΥΠΕΡΜΑΧΟΙ»
ΣΤΙΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ**

Από της συστάσεως της Ενώσεώς μας (2000), βρισκόμαστε διαρκώς στις επάλξεις, προσπαθώντας να περιφρουρήσουμε τις μουσικές μας παραδόσεις. Στο παρόν τεύχος δημοσιεύουμε κάποιες από τις σχετικές ενέργειές μας.

Την 6.11.2001 απευθύναμε έγγραφο προς την Ιερά Σύνοδο, προκειμένου να αποφανθεί περί του συστήματος του μακαριστού **Σίμωνος Καρά**. Παραθέτουμε περαιτέρω τα σχετικά έγγραφα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 4066
Αριθμ. Αθηνήσι τη 20^η Δεκεμβρίου 2001
Διεκπ. 2136

Προς
Τον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Πατρών κ. Νικόδημον.
Εις Πάτρας.

Σεβασμιώτατε,

Σεπτή Εντολή του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. **Χριστοδούλου**, διαπέμπομεν Υμίν συνημμένως ώδε, την από 6.11.2001 επιστολήν της Πανελληνίου Ενώσεως Προασπιστών της Εθνικής Μουσικής «Οι Υπέρμαχοι» και παρακαλούμεν όπως

ευαρεστούμενος υποβάλητε τη Ιερά Συνόδω τάς επ' αυτής απόψεις Υμών.

Επί δε τούτοις, εξαιτούμενος τάς θεοπειθείς αρχιερατικές Υμών ευχάς, διατελώ μετά βαθυτάτου σεβασμού.

Εντολή και Εξουσιοδοτήσει της Ιεράς
Συνόδου

Ο Αρχιγραμματεύς

Ο Σαλώνων Θεολόγος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΤΡΩΝ
Εν Πάτραις τη 19^η Δεκεμβρίου 2001

Αριθ. Πρωτ. 493

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α
Προς την Αγίαν και Ιεράν Σύνοδον
της Εκκλησίας της Ελλάδος.
Του Μητροπολίτου Πατρών
ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

Παρεπέμφθη εις εμέ, προς γνωμάτευσιν, η Εισηγήσις του Καθηγητού κ. **Γρηγ. Στάθη**, επί του μουσικολογικού θέματος της «σημειογραφίας» της Βυζαντινής Εκκλησιαστικής ημών Μουσικής και κυρίως της αποδόσεως των λεγομένων «χαρακτήρων ποιότητας», τ.ε. εκφράσεως του ύφους αυτής.

Είναι γνωστόν ότι δύο τρόποι ερμηνείας του εκκλησιαστικού μέλους διαφαίνονται κατά την ψαλμωδίαν. Αφ' ενός ο λεγόμενος «προσδιοριστικός» τρόπος (τ.ε. η ανάλυσις των σηματοφόρων, κατά την γραφήν και κατά την εκτέλεσιν) και αφ' ετέρου ο «περιγραφικός», εντοπίζων κυρίως εις υφέσεις και διέσεις την απόχρωσιν της μελωδίας.

Θεωρείται βέβαιον ότι και τα δύο ταύτα συστήματα αποβαίνουν κυρίαρχα εις τον τρόπον της «ερμηνείας» (εκτελέσεως) των εκκλησιαστικών μελών, και έχουν πολλήν επίδρασιν επί του συνολικού τρόπου εκφράσεως, δηλ. εις το «ύφος» της βυζαντινής εκκλησιαστικής υμνωδίας.

Γνήσιοι εκφρασταί, του βυζαντινού εκκλησιαστικού ύφους θεωρούνται το Οικουμενικόν Πατριαρχείον και το Άγιον Όρος. Αναφέρονται δε ως κορυφαίοι και διαπρεπείς οι αοίδιμοι Πρωτοψάλται της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας **Ιάκωβος (Ναυπλιώτης)** και **Κωνσταντίνος Πρίγκος**.

Εξ άλλου, η I. Μονή Βατοπεδίου του Αγίου Όρους, εκδίδει επ' εσχάτων αλληπάλληλα CD, τα οποία απηχούν την φωνήν και την μελωδίαν ψάλτου τινός, εκτός του Αγίου Όρους διατελούντος και διδάσκοντος την ψαλτικήν τέχνην, κατά το ύφος της καλουμένης «**Σχολής Καρρά**». Ούχ ήττον δι αυτών διακυβεύεται το γνήσιον αγιορειτικόν ύφος, το οποίον, ως ελέχθη, ομού με το του Οικουμενικού Πατριαρχείου, θεωρούνται αυθεντικώς παραδοσιακά.

Άλλη δε άποψις (λανθασμένη), κυκλοφορούσα επ' εσχάτων, είναι η εν πολλοίς παραβλέπουσα, ίνα μη είπωμεν αγνοούσα, την ενέργειαν των «χαρακτήρων ποιότητας». Συγκρινόμενοι δε προς αλλήλας αι δύο εν λόγω απόψεις, καταλήγουν, η μέν εις προσπάθειαν τυποποιήσεως του μέλους, η δε εις μορφήν δυτικοτρόπου μελωδίας.

Η ορθή θέσις εν προκειμένω έχει ως εξής.

Τα εν χρήσει σημαδόφωνα ποιότητος εντάσσονται οπωσδήποτε εις τον παρ' ημίν παραδοσιακόν τρόπον «ερμηνείας» (εκτελέσεως) του μέλους.

Σαφώς δε διαφαίνεται από την καταγραφήν (ηχογράφησιν) παλαιότερων παραδοσιακών ψαλμωδιών, ότι ο εμπλουτισμός αυτών δια της εκτελέσεως και των παραδεδομένων σημείων εκφράσεως συμβάλλει εις την ανάδειξιν του γνησίου ύφους ώστε να μη είναι ξηρά και άχροα τα ψαλλόμενα.

Τα εν λόγω ποιοτικά σημαδόφωνα δέον να εκτελώνται όπου και όπως πρέπει. Δια τούτο πρέπει και να διδάσκωνται ορθώς, δηλ. κατά την παράδοσιν, χωρίς να υπερτονίζονται, με επιτηδευμένον και εξεζητημένον τρόπον, ως να αποτελούν το «άπαν» της παραδοσιακής ερμηνείας της εκκλησιαστικής υμνωδίας.

Οι καθ' έκαστον ψάλται οφείλουν να τηρούν τους βασικούς τρόπους ερμηνείας του μουσικού κειμένου, μη εξερχόμενοι των ορίων, κατά το «μη κεχρήσθαι βοαίς ατάκτοις ... μηδέ τι ψάλλειν ανοίκειον και τη εκκλησιαστική καταστάσει μη όν αρμόδιον», του Αριστηνού.

Εκ της αναγνώσεως της εισηγήσεως του Καθηγητού κ. **Γρ.Στάθη** διαπιστούμεν ότι, μετά της περί αυτόν ομάδος ειδημόνων μουσικών, αναφέρονται εις υπάρχουσας διαμφισβήτησιν μεταξύ «επιστήμης και τέχνης» εις το κεφάλαιον της εν τω ναώ ψαλμωδίας και δή άλλως αποφαίνονται οι θητεύοντες εις το «αναλόγιον» (δηλ.

οι ψάλται), και άλλα εισηγούνται οι ομιλούντες από καθέδρας οι «θεωρητικοί» και επιστήμονες, κατά τον κ. **Στάθην**.

Γεγονός εν τούτοις είναι, ότι απαιτείται το συναμφοότερον, θεωρία και Πράξις, εις κοινήν σύμπραξιν, και όχι εις διάστασιν. Είναι βέβαιον ότι προηγείται «η πράξις εις θεωρίας επίβασιν» κατά **Γρηγόριον τον Θεολόγον**. Εν πάση δε περιπτώσει η πείρα διδάσκει πολλά και η έρευνα προσδίδει το κύρος της «όπως γένηται ενότης». Και αλληλοσυμπλήρωσις.

Την ιδικήν μου εισήγησιν συνοδεύει υποδειγματική σειρά ερμηνείας εγκύρων εκκλησιαστικών μουσικών μελών, εκδεδομένων εις «κασσέτας». Αναφέρω δ' εις την Ιεράν Σύνοδον, ότι επεστρατεύθη επί δεκαετίαν όλην, υπό του Ιδρύματος Μουσικών Ερευνών (δια του επιτετραμμένου αυτού εις τον τομέα της Βυζαντινής Μουσικής κ. **Εμμ. Χατζηγιακουμή** – εγκρίτου Καθηγητού Φιλολόγου και Μουσικολόγου – δια να ψάλω άπασαν την ύλην των ψαλμάτων του ενιαυτού, προς καταγραφήν εις δίσκους και μαγνητοταινίας.

Ήδη εξεδόθησαν 14 CD, και έπεται συνέχεια, εξ ολοκλήρου ή εν μέρει ημετέρων. Καταθέτω ημέτερα, δια το Αρχεΐον της Ιεράς Συνόδου. Αποτελούν υπόδειγμα ερμηνείας παλαιότερων και νεωτέρων εκκλησιαστικών μελών, εκ των καταλοίπων παραδοσιακών ψαλτών, και εκ των σελίδων των εγκυρωτέρων μουσικών εκδόσεων.

Ελάχιστος εν Χριστώ αδελφός
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ο ΠΑΤΡΩΝ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ιωάννου Γενναδίου 14 (115 21)

Πρωτ. 63

Αριθμ. Αθηνήσι τη 9^η Ιανουαρίου 2004

Διεκπ. 27

Προς
Τον Αξιότιμον
Κ. Χρήστον Χατζηνικολάου.
Πρόεδρον της Ομοσπονδίας
Συλλόγων
Ιεροψαλτών Ελλάδος και του
Πανελληνίου Συνδέσμου Ιεροψαλτών
«Ρωμανός ο Μελωδός και Ιωάννης ο
Δαμασκηνός».
Ενταύθα.

Αξιότιμε,

Εκ Συνοδικής Αποφάσεως Ληφθείσης εν τη Συνεδρία της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου της 5^{ης} μηνός Φεβρουαρίου π.έ. και εις απάντησιν της υπ' αριθμ. 91/5.9.2001 υμετέρας επιστολής περί του λεγομένου «μουσικολογικού ζητήματος», γνωρίζομεν υμίν ότι η Διαρκής Ιερά Σύνοδος εν τη ρηθείση Αυτής Συνεδρία ενέκρινε την υπ' αριθμ. 2/13.1.2003 εισήγησιν της Συνοδικής Επιτροπής Εκκλησιαστικής Τέχνης και Μουσικής, συνωδά τη οποία εμμένομεν εις την Απόφασιν του Οικουμενικού Πατριαρχείου και εις την μεθοδολογίαν των τριών Διδασκάλων, ήτοι του Μητροπολίτου εκ **Μαδύτων Χρυσάνθου**, του **Γρηγορίου Πρωτοψάλτου** και του **Χουρμουζίου Χαρτοφύλακος**, καθ'

όσον δεν υπάρχουν λόγοι αλλαγής των παραδεδομένων εις την Βυζαντινήν Εκκλησιαστικήν Τέχνην και Μουσικήν.

Εντολή της Ιεράς Συνόδου
Ο Αρχιεπίσκοπος
Αρχιμ. Χρυσόστομος Σκλήφας.

Κοινοποίησης:

Συνοδικήν Επιτροπήν
Εκκλησιαστικής Τέχνης και
Μουσικής.
Παρ' ημίν.

ΔΡ. Κ.Χ.ΖΑΡΑΚΟΒΙΤΗΣ
ΤΣΙΜΙΣΚΗ 1 ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ
2109920182 – 2109927286

ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ: 20-10-2004

**ΠΡΟΣ: Την Ιεράν Σύνοδον της
Εκκλησίας της Ελλάδος
ΤΟΤ : 210 7272210**

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

**Στο άρθρο του Αρχιμ.Σεραπίωνος
Μιχαλάκη
Γραμματέως της Συν.Επιτροπής
Εκκλησιαστικής Τέχνης και
Μουσικής με τίτλο Μνημόνιο της
Δ.Ι.Σ. που δημοσιεύτηκε στο
Περιοδικό «Εκκλησία».**

Διευκρινίζεται ότι ο **Χρυσανθος** Καράμαλλης υπήρξε Μητροπολίτης αρχικά Δυρραχίου, μετέπειτα Σμύρνης και τελικώς Προύσης η δε πατρίς αυτού ήταν η Μάδυτος ή

αλλιώς τα Μάδυτα της Θρακικής χερσονήσου.

Διευκρινίζεται ακόμη ότι το αρχαίον βυζαντινόν μέλος δεν διεσκευάσθη υπό των Τριών Διδασκάλων. Ούτοι δεν διεσκεύασαν κανένα μέλος αλλά απλώς απλοποίησαν την γραφήν στην οποίαν κατέγραψαν τα προφορικώς διασωθέντα μέλη της εκκλησίας. Η μεταρρύθμιση αφορά μόνον την γραφήν και όχι το μέλος. Η νέα αυτή γραφή ενεκρίθη υπό της Μεγάλης Εκκλησίας το 1814 και όχι το 1881.

Ο Μητροπολίτης Πατρών κ.κ. **Νικόδημος** ο μόνος ίσως αρμόδιος εκ της ιεραρχίας της εκκλησίας της Ελλάδος να αποφανθεί επί του θέματος του γνησίου εκκλησιαστικού ύφους κατονομάζει ρητώς υπο ποιών διακυβεύεται η γνησιότητα και η αυθεντικότητα της Εκκλησιαστικής μας μουσικής: είναι οι εκπρόσωποι της **Σχολής Καρά**.

Ο αρθρογράφος, αποκρύπτει τούτο, ενώ σπεύδει να ενημερώσει τους αναγνώστας του περιοδικού Εκκλησία ότι ο κ. **Αγγελόπουλος**, ο κυριότερος προωθητής των θέσεων **Καρά**, θεωρεί θετικόν το ρόλον του Σ. **Καρά** (με ένα ρ) στην πορεία της βυζαντινής μουσικής δίνοντας ως δείγμα αυτού του θετικού ρόλου την καταγραφήν δημοτικών τραγουδιών. Αλλα, αντ' άλλων δηλαδή.

Μετά Σεβασμού,

ΔΡ Κ.Χ. ΖΑΡΑΚΟΒΙΤΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Του κ. Θρ. Παπανικολάου
Αρχοντος Μουσικοδ/λου του
Οικουμ/κού Θρόνου
Β' Αντιπροέδρου της Π.Ε.Π.Ε.Μ.
«ΟΙ ΥΠΕΡΜΑΧΟΙ»

«Τάς επιδόσεις ορώμεν μιμουμένας των τεχνών και των άλλων απάντων, ου δια τους εμμένοντας τοι καθεστώσιν, αλλά δια τους επανορθούντας και τολμώντας αεί τι κινείν των μη καλώς εχόντων» (Ισοκρ. προς Ευαγόρα).

Είναι αναμφίβολα πολύ χρήσιμη η άποψη του Ισοκράτη αν εφαρμόζεται σωστά. Αντίθετα αν το αποτέλεσμα των όποιων επιδόσεων αποδειχθεί χειρότερο αυτών «των μη καλώς εχόντων», τότε αυτό θα είναι ολέθριο.

Αυτό, ακριβώς, συνέβη και με τις επιδόσεις του αιμνήστου μουσικολόγου και μεγάλου ερευνητή **Σίμωνος Καρά**.

Μελέτησα τη Θεωρητική του Εργασία με τίτλο «ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ», ομολογώ ότι έχω εκπλαγεί. Βρέθηκα σε μια λαβυρινθώδη και περιέργη αντιμετώπιση βασικών και θεμελιωδών θεμάτων της Βυζ. Μουσικής. Ασχολούμαι με το Θεωρητικό και πρακτικό μέρος αυτής επί μισό, περίπου, αιώνα. Μου είναι πολύ δύσκολο να ερμηνεύσω την πληθώρα των Ήχων και των κλιμάκων, που είναι σε αριθμό πολλαπλάσιο των ήδη υπάρχόντων και τους οποίους ο **Άγ.Ιωάννης ο Δαμασκηνός** συστηματοποίησε και καθώρισε.

Επίσης μου είναι δύσκολο να κατανοήσω τις παράξενες ερμηνίες και αναλύσεις διαστηματικών και υποστατικών σημαδιών.

Οι απόψεις τους βρίσκονται σε πλήρη διάσταση και ασυμφωνία, τόσο με το μνημειώδες έργο των τριών μεγάλων δασκάλων και μεταρρυθμιστών της Β. Μουσικής, **Χρυσάνθου, Χουρμουζίου και Γρηγορίου**, όσο και με τα πορίσματα της Πατριαρχικής Επιτροπής του 1881, αλλά και τις θέσεις και απόψεις όλων των υπαρχουσών θεωριών.

Αξιοσημείωτο και περίεργο παραμένει το γεγονός, ότι την των τριών Διδασκάλων μεταρρύθμιση την εδέχετο ο **Καράς** και μάλιστα εγκωμιάζοντας αυτήν μέχρι το χρόνο της έκδοσης του θεωρητικού του πονήματος 1982. Έκτοτε άλλαξε ριζικά. Και άλλαξε για να μας δώσει μια νέα προσωπική του άποψη αποκρουπτογράφησης των Βυζαντινών σημειογραφιών. Προφανώς το ένστικτό του τον οδήγησε σε μια σειρά από αυθαίρετα συμπεράσματα ως προς την ερμηνευτική λειτουργία των σημαδιών της πατρώας Λειτουργικής μας Μουσικής.

Προσπάθησε να ανασύρει από το πρόσφατο ή και απώτερο μουσικό παρελθόν στοιχεία διαστηματικά και υποστατικά, όχι με πρόθεση τη μελέτη και την έρευνα, αλλά την εισαγωγή αυτών στα αναλυτικά προγράμματα της Παιδείας, για εφαρμογή από τους σπουδαστές των Μουσικών Σχολών και Ωδείων.

Η των τριών Διδασκάλων σημειογραφία, στην αναλυτική της μορφή, είναι ικανή να αποδώσει και

τις πλέον λεπτές αποχρώσεις όλων των ηχοχρωμάτων μιας μελωδίας και κατά το ποσόν και κατά το ποιόν αυτής. Δεν κατανοώ την ύπαρξη του μικρού ίσου – ισάκι – που εμφανίζεται υπό πολλαπλή εκδοχή και που θα πρέπει να αποκωδικοποιείται κάθε φορά από μνήμης. Την ενέργεια του ψηφιστού με το πέταγμα της φωνής κατά μίαν Τρίτη, και τόσα άλλα που, «Επιλείπει με ο χώρος διηγούμενον».

Μήπως υπάρχει εξ αντικειμένου η αδυναμία του μουσικού μας συστήματος να καταγράψει όλα αυτά τα εικαστικά μελωδικά «τσακίσματα»; Όχι βέβαια. Μήπως το όλο θέμα εντάσσεται στη γενικότερη προσπάθεια διάβρωσης όλων αυτών που συνιστούν την Εθνοθηρησκευτική μας ταυτότητα; Αυτό είναι προς έρευνα.

Συνιστώ εκθύμως προς όλους τους εγκρατείς Ιεροψάλτας να μελετήσουν την ανασκευαστική προσπάθεια και την εμβριθή βιβλιοκριτική, που άσκησε ο Εκλεκτός συνάδελφος πρωτοψάλτης κ. **Βασ .Κατσιφής** στο εν λόγω Θεωρητικό του με τίτλο «ΜΕΛΕΤΗ - ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ ΚΑΡΑ» καθώς και το περισπούδαστο σύγγραμμα του αρχιμανδρίτου π. **Αθανασίου Σιαμάκη** «ΜΟΥΣΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ», μέσα από το οποίο αποκαλύπτεται με σαφήνεια η πλάνη του αιμνήστου **Καρά**.

Επειδή η χρήση των ως άνω, από πολλού ήδη περιθωριοποιημένων στοιχείων, θα φέρει αναστάτωση στο ισχύον σύστημα της Βυζ. Μουσικής και θα δημιουργήσει σοβαρότατα προβλήματα στους ασχολούμενους

μ' αυτήν, με πολύ σεβασμό, απευθύνω έκκληση προς τον καθ' ύλην αρμόδιο φορέα, που είναι η Επίσημη Εκκλησία της Ελλάδος και προτείνω να λάβει σθεναρά θέση για την περίσωση και διατήρηση της Εθνικής και πολιτισμικής κληρονομιάς, που είναι η Βυζαντινή μας Μουσική.

ΑΠΟΡΙΕΣ-ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ-ΑΠΟΨΕΙΣ ΜΑΣ

1. Παρά τις επανειλημμένες αποφάσεις της Ι. Συνόδου ότι «εμμένομεν εις την απόφασιν του Οικουμενικού Πατριαρχείου και εις τη μεθοδολογίαν των τριών διδασκάλων ... καθ' όσον δεν υπάρχουν λόγοι αλλαγής των παραδεδομένων εις την Βυζαντινήν Εκκλησιαστικήν Τέχνην και Μουσικήν» και παρά το σαφέστατο υπόμνημα του κατέχοντος άριστα το θέμα Σου πρώην Πατρών κ.κ. **Νικοδήμου**, ο οποίος αποφαινεται ότι δια του ύφου «της καλουμένης «Σχολής Καρά» ουχ ήττον διακυβέβεται το γνήσιον αγιορειτικόν ύφος, το οποίον, ως ελέχθη, ομού με το του Οικουμενικού Πατριαρχείου θεωρούνται αυθεντικώς παραδοσιακά», παρά ταύτα λοιπόν ο Ραδιοφωνικός Σταθμός της Εκκλησίας της Ελλάδος εξακολουθεί να μεταδίδει και να προβάλλει ΑΝΕΛΛΙΠΩΣ την παραπάνω σχολή, η οποία ουδεμία σχέση έχει με την Ορθόδοξη Ελληνική Μουσική Παράδοση.

Γιατί άραγε ο εν λόγω Ρ. Σταθμός αγνοεί τις αποφάσεις της Ι.Σ. και βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την ηγεσία της Ελλαδικής εκκλησίας; Γιατί αυτή η διγλωσσία;

2. Πληροφορηθήκαμε ότι ο καθηγητής της Μουσικολογίας του Πανεπιστημίου των Αθηνών κ. **Γρ. Στάθης**, συνταξιοδοτήθηκε και απεσύρθη. Του ευχόμαστε με υγεία την σύνταξη. Το αν επιτέλεσε καλώς το έργο του και ποια ακριβώς ήταν η προσφορά του στην Ελληνική Μουσική θα το κρίνει ο χρόνος και η ιστορία. Επίσης πληροφορηθήκαμε ότι τον κ. **Στάθη** τον διαδέχθηκε ο κ. **Χαλδαιάκης**. Κατ' αρχήν συγχαίρουμε τον κ. **Χαλδαιάκη** και του ευχόμαστε γόνιμη και θετική – για την ελληνική μουσική – προσφορά. Από πληροφορίες όμως που έχουμε, ο κ. **Χαλδαιάκης** είναι διαπρύσιος κήρυξ των δοξασιών του **Σ. Καρα**. Εάν αυτό αληθεύει, θα τον παρακαλούσαμε να μπει στον κόπο να μελετήσει τα δύο –μέχρι στιγμής– εκδοθέντα έργα, α) την «ΜΕΛΕΤΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΤΟΥ Σ.ΚΑΡΑ» του πεπειραμένου πρωτοψάλτου - ερευνητού κ. **Β. Κατσιφή** και β) τα «ΜΟΥΣΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ» του εμβριθέστατου μελετητή της ελληνικής μουσικής, αρχιμανδρίτου **π. Αθαν. Σιαμάκη**. Και λέμε τα μέχρι στιγμής εκδοθέντα, διότι είναι βέβαιον ότι θα ακολουθήσουν και άλλα. Κυρίως παρακαλούμε τον κ. καθηγητή να αφουγκραστεί μετά προσοχής τον τρόπο του ψάλλειν και άδειν του συνόλου των εκφραστών των μουσικών μας παραδόσεων από

Ιακώβου Ναυπλιώτου και **Γιώργου Παπασιδέρη**, που υπάρχουν ηχητικά δείγματα, μέχρι και των συγχρόνων πηγαίων και αυθορμήτως εκφραζομένων – έστω και «απαίδευτων» - ερμηνευτών και να μην εγκλωβίζεται σε μια ορισμένη ομάδα «πεπαιδευμένων» και –σαφώς– φालτσοκαλουπωμένων ...αιδών.

Μήπως αυτές οι διαφορές θα πρέπει κάποτε να λυθούν σε μια ανοιχτή σύναξη, όπου θα αναπτυχθούν εκατέρωθεν απόψεις και θα ακουστούν από κορυφαίους εκτελέσεις ύμνων και ασμάτων, ώστε να αντιληφθεί και ο Λαός – του οποίου δημιούργημα είναι η μουσική μας- περί τίνος πρόκειται;

3. Το ιστορικό ωδείο Αθηνών ιδρύθηκε με σκοπό την διδασκαλία της ευρωπαϊκής, αλλά και της ανοθεύτου ελληνικής μουσικής, κορμό της οποίας αποτελεί η εκκλησιαστική μουσική. Σ' αυτό δίδαξαν ελληνική μουσική και ψαλτική τέχνη κορυφαία αναστήματα του κλάδου, όπως ο **Κων. Ψάχος**, ο **Ν. Παππάς**, ο κ. **Παπαδημητρίου**, ο **Εμ. Φαρλέκας**, ο **Σπ. Περιστέρης** κ.α., διατηρώντας την ελληνική βυζαντινή μουσική και την ψαλτική τέχνη σε υψηλά επίπεδα. Όπως πληροφορηθήκαμε, στο παραπάνω ίδρυμα άλλαξε άρδην το σύστημα στις διδασκαλίες της ελληνικής μουσικής. Διεγράφησαν όλοι οι παραπάνω φωτισμένοι δάσκαλοι του πρόσφατου, αλλά και οι του απώτερου και απώτατου παρελθόντος σοφοί θεμελιωτές της μουσικής μας όπως οι, **Χρύσανθος**, **Κουκουζέλης**, **Δαμασκηνός**,

Βακχείος, Αριστόξενος, Πλάτωνας, Πυθαγόρας, Αριστοτέλης κ.α. Εκεί ακούγονται πλέον κάποια ονόματα όπως, Μαχμούτ, Μουσταφά, Σουκρού, Μεχμέτ κ.α. Δεν διδάσκονται πλέον ελληνικοί ήχοι και η από χιλιετιών ελληνική μουσική ορολογία. Τη θέση τους πήρε η Αραβοπερσοτουρκική ορολογία. Οι ήχοι έγιναν μακάμια και διδάσκονται ως ουσάκ, χουζάμ, καρτσιγάρ, χουσεινή, χιτζασκάρ κ.τ.λ. Αυτή η αλλαγή και η «μεγάλη πρόοδος» οφείλεται στον προσληφθέντα στο συγκεκριμένο ίδρυμα καθηγητή κ. **Χ. Τσιαμούλη**, ο οποίος ανέλαβε να διδάξει ελληνική παραδοσιακή μουσική. Τι να πει κανείς; Τούτο το έθνος, παρά τα τετρακόσια χρόνια υπο τουρκικό ζυγό, άντεξε και κατόρθωσε να διατηρήσει την ταυτότητά του και τις αξίες του. Και σήμερα, περίπου διακόσια χρόνια μετά την απελευθέρωσή του, προσπαθούν κάποιοι να εκτουρκίσουν τούτον το Λαό, αμοιβόμενοι παχυλώς μάλιστα! Τι κάνουν εν προκειμένω οι αρμόδιοι του ιστορικού αυτού ωδείου; Το υπουργείο Πολιτισμού τα έχει όλα αυτά υπόψη του; Και αν τα έχει, τι μέτρα παίρνει;

4. Έναρξη του νέου σχολικού έτους και οι ευχές μας προς την μαθητιώσα νεολαία μας είναι θερμές και εγκάρδιες για καλή σχολική χρονιά και καλή πρόοδο.

Απευθυνόμενοι στους σπουδαστές των πάσης φύσεως μουσικών σχολείων και ειδικά στους επιλέξαντες το μετά τη γλώσσα εθνικό μας κεφάλαιο, δηλαδή την

ελληνική μουσική-βυζαντινή εκκλησιαστική και δημοτική-λαϊκή, τους συγχαίρουμε για την επιλογή τους και τους καλωσορίζουμε στον μαγικό κόσμο της μουσικής μας.

Τους επισημαίνουμε ότι σπουδάζουν επιστήμη αρχαίων ελλήνων φιλοσόφων και αγίων πατέρων της εκκλησίας, για να υπηρετήσουν μια ανώτερη τέχνη, που την τίμησαν μαίστορες καλλικέλαδοι πρωτοψάλτες, απαράμιλλοι ερμηνευτές του άσματος και δεξιότητες χειριστές μουσικών οργάνων, οι οποίοι-στο σύνολό τους- ανέδειξαν τις μουσικές μας παραδόσεις σε μια μεγαλειώδη επιστήμη και τέχνη.

Και πάλι καλή σχολική χρονιά και καλή πρόοδο.

ΟΙ ΥΠΕΡΜΑΧΟΙ

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις «ΚΑΛΑΜΟΣ» πρόσφατα (2005) ένα αξιόλογο πόνημα του Αρχιμανδρίτη **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Γ. ΣΙΑΜΑΚΗ** από τη Φλώρινα, με τίτλο ΜΟΥΣΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ (ΝΕΥΜΑΤΑ-ΟΚΤΩΗΧΙΑ-ΜΑΚΑΜΑΤ). Το περισπούδαστο αυτό σύγγραμμα του μουσοτραφούς κληρικού, αναφέρεται στις θεωρητικές απόψεις του μακαριστού **Σίμωνος Καρά**. Στις 88 σελίδες του κανονικού μεγέθους, με συστηματικό και λόγιο τρόπο, αποτυπώνονται οι απόψεις του συγγραφέα πάνω σε

σύγχρονα μουσικολογικά θέματα – προβλήματα (προβλήματα των»χορτασμένων)...συμπληρώνω εγώ). «Μουσικολογικά προβλήματα Υπήρχαν εις την Θρακικήν και Μικρασιατικήν Ελλάδα, ιδιαιτέρως εις την Κωνσταντινούπολιν, ήτις ήτο το μουσικό κέντρο η χερσαία και νησιωτική Ελλάδα δεν ήτο δυνατόν να παρακολουθήσει, διότι οι Έλληνες είχαν πρώτιστον μέλημα την επιβίωσιν των ως έθνους καιόμενοι από τον ασίγαστον πόθον της απελευθερώσεως των από τον βάρβαρον ζυγόν» αναφέρεται στον πρόλογο.

Πιο κάτω διαβάζουμε για τα «νευματικά ή πνευματικά ή εκφραστικά ή χειρονομικά σημεία της συνοπτικής γραφής 1670-1814» στα οποία υπάρχει μουσική διάσταση απόψεων. «Πως έχει το πράγμα? Πως τούτο δέον ν' αντιμετωπισθεί? Πάντως ουχί δια μικροψύχων λέξεων και ενεργειών ως κατά το παρελθόν, αλλά δια τεκμηρίων και δι ωρίμου νηφάλιου και εποικοδομητικού διαλόγου και βασανισμού των πληροφοριών».

Εντύπωση προξενεί στον αναγνώστη η πλήρης τεκμηρίωση του επιστημονικού λόγου που στηρίζεται σε 32 πηγές (ξεχωριστά από τη βιβλιογραφία) μεταξύ των οποίων: Αγιοπολίτης, Αλύπιος, Κουντιλιανός, Αριστόξενος, Γαβριήλ, Ησύχιος, Μανουήλ, Βρυνένιος, Πλούταρχος, Πτολεμαίος, Σωζομενός, κ.α. σε εκδόσεις μάλιστα Οξφόρδης, Κοπεγχάγης, Παρισίων, Βερολίνου, Γκαίτεμποργκ, κλπ.

Η άρτια φιλολογική, ιστορική, μουσικολογική και κυρίως θεολογική

κατάρτισις του συγγραφέα είναι καταφανέστατη μέσα στο πόνημα, έτσι που να μου δίνει το δικαίωμα σαν ψάλτη μαχόμενο και αγωνιώντα, να αναγνωρίζω στο πρόσωπό του ένα νέο διδάσκαλο της μουσικής τέχνης που δεν κάνει ιστορία ή έρευνα αλλά συγκριτική μουσικολογική θεολογία, εντοπίζει τη σκέψη του και κατευθύνει την έρευνά του στο πραγματικά ζητούμενο: «εκκλησιαστική μουσική» με θάρρος, γνώση και παρηρησία, μη διστάζοντας να αναφέρει τους χαρακτηρισμούς: «πάντη ανεύθυνον», «πωλούντα επιστημονικήν ευθύνην», «δήθεν εμελέτησεν», «νόθον της φρασεολογίας του», «παραπλανεί», «απατών και απατώμενος ενσυνειδήτως», «πνεύματος κομπορρημοσύνης».

Προτρέπω τους αγαπητούς αναγνώστες μουσικούς, μουσικόφιλους και ιεροψάλτες να διαβάσουν το πόνημα του Αρχιμανδρίτου π. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΙΑΜΑΚΗ** που αναδεικνύει μια άλλη όψη του μουσικολογικού προβλήματος, όχι στείρα μουσικολογική υπηρεσία της επιστήμης, αλλά έρευνα που κατευθύνει τη γνώση στο τελικό ζητούμενο. Δηλαδή στην έκφραση της μουσικής μέσα στην εκκλησία, της οποίας υπηρέτης και «αυθεντία» είναι ο ψάλτης.

23/5/2005

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΧΡΟΝΟΓΛΟΥ
ΑΡΧΩΝ ΥΜΝΩΔΟΣ

Σκοπιά Φλωρίνης, 20.05.2004

Αξιότιμον

Κ. Βασίλειον Κατσιφήν,

Πρωτοψάλτην, μουσικολόγον,

συγγραφέα,

Βουλιαγμένης 297

172 36 ΑΓΙΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ

Αγαπητέ κ. Κατσιφή, υγιαίνετε.

Διάβασα την κριτική σας στο «Θεωρητικόν» του **Σίμωνος Καρρά**, και εντυπωσιάστηκα από την εμβρίθεια των μουσικών σας γνώσεων και την επίμονη και λεπτολόγο ανασκευή των καινοτομιών του κρινομένου. Παρουσιάζετε ανάγλυφη την συμπληρωματική εικόνα της μουσικής **Καρρά**. Πολύ ορθές και οι παρατηρήσεις σας στο ότι ο Καρράς, πέρα του ιδιομόρφου και εγωιστικού του χαρακτήρος του, επηρεάζεται αποφαστικώς από την δυτικότροπη νοοτροπία, από τα μουσικά όργανα, από τις αραβοπερσικές αντιλήψεις, για να συνθέση μια τερατουρρηματική μουσική, ξένη παντελώς από την παραδοθείσα. Ευφυσώς επισημαίνετε και ότι πουθενά δεν κάνει λόγο για πηγές από τις οποίες άντλησε το υλικό. Οι όροι, οι έννοιες, τα διαστήματα, οι έλξεις, οι κλίμακες, κ.λ.π., που κατά κανόνα εισηγείται, δεν υπάρχουν στην πρότερη του 1814 ελληνική και χριστιανική μουσική, αλλά είναι δικά του εφευρήματα. Με λύπη συμπεραίνω ότι το σύνολο των στοιχείων που συνθέτουν το «θεωρητικόν» του μπορεί να λεχθή με δική του προσφιλή φρασεολογία «ψαύουν τον υπερκείμενον» της λογικής χώρον, εισερχόμενα στη

διάστασι του παραλόγου. Αμάρτησε υποτιμήσας τις γνώσεις του σώματος των ψαλτών, και αυθαιρέτησε, νομίζοντας ότι μπορεί να επικρατήση ως μονόφθαλμος μεταξύ τυφλών. Να όμως που βρέθηκαν συνάδελφοί του, που του Φόρεσαν γυαλιά.

Σας συγχαίρω για την εμπειριστατωμένη μελέτη σας. Έχετε εισδύσει στη σκέψι του, έχετε αναλύσει το χαρακτήρα του. Σε τόσο αλλόκοτο σύγγραμμα δεν μπορούσε να γίνη καλύτερη κριτική.

Έρρωσθε εν Κυρίω,

Αρχιμανδρίτης π. Αθαν. Σιαμάκης

ΛΑΒΑΜΕ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΗΛΕΙΑΣ
ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Πύργος 3-9-2005

Αγαπητέ μου κ. Πρόεδρε,

Έλαβα το τεύχος 2 του Περιοδικού σας και σας ευχαριστώ, αλλά και σας συγχαίρω για την προσπάθειά σας.

Σας συνιστώ εις τους αγώνας σας να είσθε ήρεμοι, με αυτοσυγκράτηση, χωρίς προσωπικές αιχμές, αλλά με επιχειρήματα. Τότε και να μην νικήσετε, θα έχετε προσφέρει βοήθεια στην διατήρηση και ανάδειξη της Εθνικής μας μουσικής και ασφαλώς θα τύχετε της προεπούσης προσοχής και της αναλόγου αμοιβής.

Σ' όλα τα Μέλη του Συλλόγου σας παρακαλώ τας ευχάς μου. Καλόν θα ήτο να αναγράφεται ο εκάστοτε Πρόεδρος του Συλλόγου σας με το όνομά του, καθώς και τα Μέλη σας.

Με ευχές και ευχαριστίες

Ο Ηλείας Γερμανός

Η ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΘΕΜΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΝ ΙΕΡΟΨΑΛΤΙΚΟ Η ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ;

Οι ΥΠΕΡΜΑΧΟΙ αποτελούντες πανελλήνια Ένωση ιδεολόγων αλλά και θεματοφυλάκων των πάσης φύσεως παραδόσεων της φυλής μας, ευρίσκεται εις οδυνηρόν ερώτημα, δια την όλην πορείαν της μουσικής των ελλήνων «εκκλησιαστικής και κοινωνικής» αλλά και δια τας επιπτώσεις εκ του αναφυέντος εκ του μηδενός μουσικού προβλήματος, με επέκτασιν του ερωτήματος, εάν το αναφυέν μουσικόν ζήτημα, είναι μέλημα και υπόθεσις μόνον των ιεροψαλτών, «καθώς και ελαχιστοτάτων κληρικών καθώς ο π. **Αθανάσιος Σιαμάκης**» και όχι ΚΥΡΙΩΣ της Εκκλησίας, αλλά και της πολιτείας. Βεβαίως δια την πολιτείαν καθώς τα πράγματα έχουν, και καθώς η αδιαφορία έχει διαπιστωθεί κατ'επανάληψιν, εμπορεί να ειπωθεί το «πέρα βρέχει», όμως δια την Εκκλησίαν έχουμε την γνώμην ότι η αντίδρασις έπρεπε να εκδηλώνετο δι άλλου τρόπου, και τούτο, δια τους λόγους που θα εκθέσωμεν εν συνεχεία. Αποτελεί κατ' αρχάς παγίαν θέσιν μας, ότι η εκκλησιαστική μουσική, αποτελεί φύση και θέση ζωτικόν λειτουργικόν όργανον της εκκλησίας μας. Όμως αποτελεί και πάγιον ερώτημα, «οδυνηρόν εις το έπακρον» δια το κατά πόσον η εκκλησία μας «συνολικώς» έχει ορθώς εκτιμήσει αυτή την πραγματικότητα και έχει δεχθεί «ανεπιφύλακτα» ότι η εκκλησιαστική μουσική αποτελεί και λειτουργικό όργανο μεγάλης

σημασίας εις τα της θείας λατρείας αλλά και μέρος της παραδόσεως.

Είναι ασφαλώς γνωστόν, ότι η ελλαδική Εκκλησία δια της Ιεράς Συνόδου, έχει συστήσει την επιτροπήν Θείας Λατρείας, που αποτελείται όντως από αξίους και γνωρίζοντας το όλον πρόβλημα ιεράρχας, η οποία συν τοις άλλοις επιλαμβάνεται και του θέματος της εκκλησιαστικής μουσικής. Είναι επίσης γνωστόν, ότι η Ι.Σ. δια δυο αποφάσεών της, καταδικάζει πάσαν παρέκλησιν από την ορθήν παράδοσιν, δεχόμενη, ότι η ορθή παράδοσις εκπορεύεται από το Σεπτόν Οικουμενικόν Πατριαρχείον, και το Άγιον Όρος. Εις τας ως άνω σημαντικάς αποφάσεις της Ι.Σ. κρίνεται αναγκαία και η αναφορά του προς την Ι.Σ. υπομνήματος του Σεβασμιωτάτου πρώην Πατρών, κ.κ. **Νικοδήμου**, όστις απευθυνόμενος προς την Ιεράν Σύνοδον της εκκλησίας της Ελλάδος αναφέρει: «ότι δια του συστήματος του Καρά, διακυβεύεται το γνήσιον ύφος της ψαλτικής τέχνης, η οποία έχει βασικούς εκπορευτάς το Οικουμενικόν Πατριαρχείον και το Άγιο Όρος».

Όμως, τόσον οι αποφάσεις της Ιεράς Συνόδου, όσον και το υπόμνημα του Σεβασμιωτάτου πρώην Πατρών, ουδόλως έχουν ληφθεί υπ' όψιν από μια (ευτυχώς πάρα πολύ μικρή) ομάδα συναδέλφων, και το σύστημα Καρά «το οποίον καταδικάζεται αλλά δεν

κατονομάζεται από τις αποφάσεις» συνεχίζει να διδάσκεται εις το ωδείο Αθηνών «στο οποίον μάλιστα προεδρεύει ο Μακαριώτατος αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Χριστόδουλος» καθώς και σε ακόμη δύο σχολές στην ελληνική επικράτεια!

Βάση των ανωτέρω, ερωτώμεν κάθε αρμόδιον, εκκλησιαστικόν παράγοντα.

α) Η εκκλησιαστική μουσική, δεν είναι κάτι που αφορά ευθέως αυτήν ταύτην την εκκλησίαν, και δεν θα πρέπει αυτή να την καθοδηγεί, να την κατευθύνει, και να την διαχειρίζεται;

β) Δεν θα έπρεπε και η εκκλησιαστική μουσική, να αντιμετωπίζεται με την επιβαλλόμενη σοβαρότητα και αυστηρότητα, καθώς συμβαίνει με το σχήμα των Ιερών Ναών, των τέμπλων, των Αγίων εικόνων, των αναλογίων και των κωδονοστασιών, δια τα οποία έχουν θεσπισθεί αυστηρότατοι κανονισμοί, και οι οποίοι τηρούνται ευλαβικά;

γ) Δεν πρέπει η εκκλησιαστική μουσική, να είναι απλή, ενιαία και απέρρικτη, και να ισχύει «τη μερίμνη της εκκλησίας» ενιαία δι όλην την επικράτεια, τηρουμένων όσων το Σεπτόν Πατριαρχείον καθώρισε;

δ) Μήπως θα πρέπει να μη ξεχνούν οι ταγοί της ελλαδικής εκκλησίας ότι η εκκλησιαστική μουσική, είναι ΚΥΡΙΩΣ έργο, των πρώτων θειοτάτων πατέρων, καθώς οι Μ. Βασίλειος, Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Γρηγόριος ο Θεολόγος, Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, Κοσμάς ο Μαιουμά Ιωάννης ο Δαμασκηνός, Αμβρόσιος ο

Μεδιολάνων, «εκτός βεβαίως των εις τα σπάργανα ευρισκομένων ιεροφαλτών διδασκάλων που συνήργησαν τα μέγιστα» και συνεπώς είναι αναγκαίον η Ορθόδοξος, εκκλησία του Χριστού, να επιδεικνύει μεγαλυτέραν αυστηρότητα, και να χειρίζεται το όλον θέμα, ως μέλημα ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ δικόν της;

ε) Πως είναι δυνατόν να επιτρέπεται η μη συμμόρφωση ορισμένων ιεροφαλτών «ευτυχώς ελαχίστων» προς τας εντολάς και επιταγάς της Ιεράς Συνόδου;

στ) Η σεπτή Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος, καλόν θα ήταν να μελετούσε την στάση άλλων ομολογιών, σχετικώς με την εκκλησιαστική μουσική του δόγματός των. Αν το έπραττε αυτό, θα έβλεπε ότι η Εκκλησιαστική μουσική, καθορίζεται από αυτή τούτη την Εκκλησία, και δεν επιτρέπεται στον πρώτο τυχόντα, να την διαχειρίζεται ή να την διαμορφώνει κατά το δοκούν.

Περαίνοντες, αποφαινόμεθα, ότι η ανάθεσης της ευθύνης και του ελέγχου της εκκλησιαστικής μουσικής, εις το Υπουργείον Πολιτισμού, ήτο μέγιστο λάθος και το οποίον θα έδει να διορθωθεί το συντομότερον! Έχομεν την γνώμην, ότι η διαφύλαξη αυτού του θησαυρού, πρέπει να επανέλθει εις την Εκκλησίαν. Αυτή ΜΟΝΟΝ είναι εις θέσιν να ποδηγητήσει την υπόθεσιν, που άλλωστε είναι θέμα καθαρώς δικόν της.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Θ. ΚΑΤΣΙΦΗΣ
Α' ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ των ΥΠΕΡΜΑΧΩΝ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ ΥΠΕΡΜΑΧΩΝ

Προς
Τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτην
Ηλείας,
κ. κ. Γερμανόν,
Εις Πύργον.

Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Ευχαριστούμε δια τας ευχάς, τα συγχαρητήρια, τας υποδείξεις, άμα δε και τας συστάσεις σας δια ηρεμίαν, αυτοσυγκράτησιν και νηφαλιότητα.

Είναι ηλίου φαεινότερον ότι κάποιои ψάλλουν με τρόπον κατά τον οποίον ουδείς προ αυτών έψαλλε. Ο τρόπος αυτός διαφέρει κατά το άκουσμα από την Πατριαρχικήν παράδοσιν αλλά και εκείνην του απλού Έλληнос. Λοιπόν «τι έτι χρειάν έχομεν» επιχειρημάτων;

Λυπούμεθα αλλά πολλά τα οποία θεωρούνται προσωπικές αιχμές πολλάκις είναι αναπόφευκτα. Αναφερόμενοι στις Θερμοπύλες, πώς είναι δυνατόν να μην κατονομάσουμε τους πρωταγωνιστάς των διαδραματισθέντων, Λεωνίδα και Εφιάλτη και το ρόλο που έκαστος έπαιξε;

Έχομεν κατ' επανάληψη διακηρύξει ότι δεν αγωνιζόμεθα για οποιαδήποτε οικονομικά οφέλη ή κατάκτηση θώκων.

Απλώς κάνομε το καθήκον μας, έναντι ενός μεγίστου εθνικού μας κεφαλαίου, υποκείμενοι μάλιστα σε πολλά και ποικίλα κόστη.

Φρονούμε δε ότι θα έπρεπε προ πολλού να είχαν γίνει συστάσεις από μέρους των αρμοδίων φορέων προς τους ασεβούντας αλλοτριωτάς και εμπόρους της Εθνικής μας μουσικής παράδοσης.

Μετά σεβασμού

Ο Πρόεδρος
Θεόδωρος Ακριδάς

Ο Γεν.Γραμματέας
Δρ. Κ.Ζαρακοβίτης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Προς
Τον Πρόεδρο της Πανελληνίας Ένωσης
Προασπιστών Εθνικής Μουσικής
«Οι Υπέρμαχοι»
κ. Θ. Ακριδα

Αγ.Παρασκευή, 12.5.2005
Αρ. Πρωτ.: 310.068

Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε,

Απαντώντας στην επιστολή σας θα ήθελα να σας πληροφορήσω ότι η ελληνική ραδιοφωνία διαθέτει μια – από τις καλύτερα ενημερωμένες – δισκοθήκη-ταινιοθήκη, στην οποία διασώζονται πραγματικοί θησαυροί της παραδοσιακής μουσικής.

Επιδιώκουμε δε σύντομα να ξεκινήσει η ψηφιοποίηση όλου αυτού του αρχείου και έτσι να παραδοθεί στις επόμενες γενιές.

Εάν επιθυμείτε – επειδή φαίνεται ότι έχουμε κοινούς προβληματισμούς και ανησυχίες – ευχαρίστως να συναντηθούμε να ανταλλάξουμε απόψεις.

Με τιμή,

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ Δ/ΝΤΗΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑΣ

ΑΝΤΩΝΗΣ Σ. ΑΝΔΡΙΚΑΚΗΣ

